

สารพันความรู้

รศ.วิชัย อุกฤษฏ์ภักดิ์

เศรษฐกิจของประเทศไทยล่มสลายในปี พ.ศ.2540 บริษัทห้างร้านของคนไทยมีหนี้สินล้นพ้นตัว หลายบริษัทต้องปิดกิจการไม่เว้นแม้กระทั่งธนาคารซึ่งเป็นสถาบันที่ทุกคนเข้าใจว่าล้มไม่ได้ก็ต้องมีอันเป็นไป ผู้ประกอบการทั้งหลายต่างเล็งผลเลิศในการผลิตและการบริหาร กู้เงินจากต่างประเทศ โดยไม่ได้คำนึงถึงผลเสียที่อาจเกิดขึ้นได้ เรียกได้ว่าขาดการบริหารความเสี่ยง

หากวิเคราะห์ตามความเป็นจริงแล้วจะพบว่าเศรษฐกิจไทยล่มสลายเนื่องจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. ความพยายามเปลี่ยนการเกษตรเป็นอุตสาหกรรม รัฐพยายามผลักดันให้สังคมไทยเป็นสังคมอุตสาหกรรม ทั้ง ๆ ที่พื้นฐานของไทยคือเกษตรกรรม การฝืนความเป็นจริงในประเด็นนี้ทำให้รัฐไม่เหลือเงินอุดหนุนภาคการเกษตร ขาดการเอาใจใส่ในการพัฒนาสินค้าการเกษตร
2. การพึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างประเทศโดยการซื้อเทคโนโลยี อุตสาหกรรมของประเทศไทยส่วนมากเน้นการผลิต การผลิตทุกประเภทใช้เครื่องจักร และเครื่องจักรแต่ละชนิดมีเทคโนโลยีควบคุมการทำงาน ประเทศไทยไม่มีหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่ศึกษาวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี ดังนั้นผู้ประกอบการจำเป็นต้องซื้อเครื่องจักรที่มีเทคโนโลยีสูงจากต่างประเทศ เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยนไปผู้ประกอบการก็ต้องซื้อเทคโนโลยีใหม่ที่ทันสมัย อันเป็นการลงทุนที่สูงและไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้
3. ความผิดพลาดในการตั้งเป้าประสงค์ โดยเน้นการรับจ้างผลิตและส่งออก รัฐมีนโยบายสนับสนุนการส่งออก ในขณะที่ผู้ประกอบการคิดเพียงการรับจ้างผลิตของโดยอาศัยเทคโนโลยีจากต่างประเทศ และส่งสินค้าที่ผลิตได้ออกสู่ตลาดต่างประเทศ รัฐให้สิทธิพิเศษกับผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้าเพื่อจำหน่ายในต่างประเทศ โดยผ่านช่องทางของ BOI การตั้งเป้าประสงค์ดังกล่าวไม่ได้สร้างแรงกระตุ้นให้ผู้ประกอบการสนใจในเรื่องการวิจัยและพัฒนา
4. ขาดการพัฒนาคุณภาพของสินค้า ผู้ประกอบการส่วนมากเน้นปริมาณการผลิตสินค้ามากกว่าคุณภาพของสินค้า ทำให้สินค้าไทยไม่

โครงการ IRPUS

สามารถแข่งขันในตลาดสากลได้

5. ขาดการเพิ่มมูลค่าของสินค้า ผู้ประกอบการไทยไม่ให้ความสำคัญกับการเพิ่มราคาของสินค้าโดยการพัฒนาผลิตภัณฑ์ทำให้มีความแปลกใหม่อันเป็นการเพิ่มมูลค่าของสินค้า ดังนั้นการผลิตของไทยส่วนมากมีลักษณะแบบเดิมๆ ไม่มีการสร้างสรรค์รูปแบบสินค้าใหม่

ด้วยสาเหตุดังกล่าวสรุปได้ว่าการประกอบกิจการของคนไทยขาดการวิจัยและพัฒนา วิธีการป้องกันมิให้เศรษฐกิจไทยล่มสลายอีกคือการสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวิจัยและพัฒนาเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรม ดังนั้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 รัฐได้เริ่มโครงการ IRPUS โดยจัดสรรเงินงบประมาณให้สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) และจัดสรรงบประมาณให้สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้เห็นความสำคัญในเรื่องการวิจัยและพัฒนา โดยกระบวนการกระตุ้นให้ผู้ประกอบการนำเสนอข้อปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในการผลิตหรือการบริการ และนำข้อปัญหานั้นให้อาจารย์ในมหาวิทยาลัยได้ช่วยกันศึกษาวิจัยโดยมีนิสิตนักศึกษาช่วยในการทำงาน เมื่อได้ผลการวิจัยแล้วก็ให้ผู้ประกอบการนำไปใช้แก้ปัญหาที่ตนประสบ นอกจากนี้อาจารย์ผู้ทำวิจัยสามารถนำผลการวิจัยสอนนิสิตนักศึกษาให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการแก้ปัญหาด้วยวิธีการวิจัยและพัฒนา

จะเห็นได้ว่าโครงการ IRPUS มีประโยชน์ต่อทุกฝ่าย กลางคือผู้ประกอบการได้แก้ปัญหาที่ตนประสบโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายในการว่าจ้างนักวิจัย อาจารย์ผู้ทำการวิจัยได้สร้างผลงานวิชาการอันเป็นความรู้ สามารถนำไปสอนในชั้นเรียน นิสิตนักศึกษาที่ร่วมโครงการได้ฝึกฝนวิธีการแก้ปัญหาโดยการวิจัย ได้เรียนรู้กระบวนการผลิตหรือการบริการที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ เป็นการเตรียมตัวเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมอย่างผู้มีความรู้ความสามารถ

ผู้เขียนขอเชิญชวนผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งภาคการเกษตร อุตสาหกรรม และการบริการ ให้นำเสนอข้อปัญหาที่ตนประสบ และขอความช่วยเหลือจากโครงการ IRPUS โดยผู้ประกอบการที่อยู่ในภาคเหนือตอนล่างสามารถติดต่อที่สำนักงาน IRPUS ซึ่งตั้งอยู่ที่ศึกษาวิศวกรรมไฟฟ้า คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ในเวลาราชการท่านจะได้พบกับอาจารย์และเจ้าหน้าที่ที่ดูแลและคอยให้ความช่วยเหลือ

